

[Indenrigsministeren.]

Borgbjergs Tale i Gaar gik det ogsaa som Ledemotiv, at en endelig Stilling til Sagen nu burde tages. I det hele taget viste efter min Opfattelse hele Debatten Rigtigheden af den Opfattelse, som jeg har givet Udtryk. Ingen har nemlig forsøgt en yderligere Kritik af Lovforslaget, og heller ingen har tilført Debatten nye Synsmaader paa Grundlag af det store Materiale, som er tilvebragt gennem Ministeriets Besvarelser af de mange Spørgsmaal, som Udvalget har stillet.

Ordførernes Udtalelser i Gaar angik mindre det her foreliggende Lovforslag, mere Drøftelsen af eventuelle Forfatningsændringer og andre Spørgsmaal, som kun i meget ringe Grad vedkommer det. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg var i saa Henseende længst ude ved de muntre Variationer over et Tema fra Gaarsdagens „Nationaltidende“, som det ærede Medlem underholdt Tinget med. Hans Konklusion var den ret indholdsløse: ethvert Valgsystem har sine Fortrin, har sine Mangler, hvad man til syvende og sidst vil foretrække, er en Smagssag. Nu siger ganske vist et gammelt Ord, at om Smagen kan man ikke disputere, men dette indeholder jo kun et ringe Gran af Sandhed, thi det ærede Medlem kan være ganske overbevist om, hvad denne Sag angaar, at Hundredtusinder af Vælgere ud over Landet er enige med Regeringen i, at de, der foretrækker det Valglovsmonstrum, vi for Tiden har, har en daarlig Smag, i hvert Tilfælde med Hensyn til Valglove.

Der blev i Gaar i Forbindelse med Kauseriet over „Nationaltidende“s Kronik anbefalet et æret Medlem snarest muligt at foretage et Panter-spring. Jeg synes, at det ærede Medlem, som man her henvendte sig til, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, paa et andet Punkt i hvert Tilfælde var meget nær ved at gøre Springet, det saa ud, som om han krummede sig stærkt sammen, saa at det kunde ventes i den nærmeste Fremtid. Om det nu bliver et Spring ud i det tomme Rum, eller det bliver noget andet og mere, vil vi maaske i Løbet af denne Forhandling kunne faa Rede paa. Men eet er i hvert Tilfælde sikkert, og det er, at den Valglovsordning, vi for Tiden har, kom til Verden ved et Panter-spring, vistnok et temmelig lidet vel overvejete. (*Korsgaard*: Ganske urigtigt!). Det ærede Medlem mener, det er ganske urigtigt, jeg, som deltog i alle de Forhandlinger, som førtes om denne Sag, kan forsikre det

ærede Medlem om, at jeg har Ret. Konservatismen troede aabenbart, at det var den, der sprang, det var den, der førte an, men det ærede Medlem og hans Parti befandt sig i Virkeligheden, da der blev sprunget, paa Ryggen af Radikale og Socialdemokrater og endte derfor dér, hvor disse Partier vilde. I dette Spring faldt de Konservative af, som havde sat størst Kraft ind paa, at Springet skulde gøres, saa det forekommer mig, at af Hensyn til Konservatismens Andel i den gældende Valglov behøver Partiet ikke at afslaa Forhandling om en ny, især ikke hvis der virkelig er Alvor i det Krav, som ogsaa det konservative Folkeparti gennem dets Ordførers Mund i Fjor istemte med Hensyn til Ønskeligheden af at naa til en Reduktion af Folketingsmændenes Antal.

Man har i Gaar fra flere Sider spurgt: Hvorfor er dette Lovforslag fremkommet? Det er et ganske besynderligt Spørgsmaal at stille, thi dette Spørgsmaal blev stillet under Forhandlingerne om Valglovsforslaget i forrige Rigsdagssamling og dér af mig besvaret ganske udførligt. Jeg skal ikke gentage mit Svar, men i et og alt henvise dertil. Dette Spørgsmaal er derfor ganske ubegrundet, og det burde ikke bruges, saaledes som Hensigten var, til at insinuere mindre smukke Motiver som liggende bagved Lovforslaget. Det var det ærede Medlem Hr. P. Munch, som var længst ude i saa Henseende.

Det ærede Medlem sagde rent ud, at Formaålet var at skaffe Venstre og Regeringen billigt Agitationsstof i Kravet om Formindskelse af Folketingets Medlemstal. Idet jeg, som sagt, henviser til det Svar, som jeg i Fjor under Forhandlingerne om Sagen afgav paa Spørgsmaalet om, hvorfor Forslaget var blevet fremsat, skal jeg lade denne den Munchske Paastand ligge i det Plan, hvori den hører hjemme, men jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg synes ikke, at den Udtalelse var ham værdig; den forbavsede mig; og jeg synes heller ikke, at den lignede det ærede Medlem, det var ikke den Tone, han i Almindelighed tilfører de politiske Debatter.

Det ærede Medlem Hr. Axel Dam havde sin egen originale Besvarelse af det samme Spørgsmaal — Originalitet vil sikkert ingen her i Tinget frakende det ærede Medlem. Det ærede Medlem sagde, at Formaålet med Forslaget var at gøre Rigsdagen til en selvsupplerende Forsamling. Jeg beder det høje Ting undskylde, at det ikke har været mig muligt at trænge ind i den Tankegang, som har ført det ærede Medlem Hr. Axel Dam til